

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

בר.

עין משפט נר מצוה

א מיי פייז מהל
תפלה נלכה די
בא ב ג מיי שם הלכה
[ח] י קמח טעין יט
טושה"ח א"ח ק"ח קמח
ספיק"ח
בב ד מיי פ"ח מהל
תפלה נלכה יא
טושה"ח א"ח ט"ג ספיק
יב
בג ה מיי פ"טו שם
הלכה ד טושה"ח א"ח
ק"ח קמח טעין לז
בד ו מיי פ"ח שם הלכה
יג
כה ז מיי שם טושה"ע
א"ח ט"ג ספיק
יד
כו ה מיי שם טושה"ע
א"ח ט"ג ספיק
טו

ובנביא ש'אשה. ועכשיו אין לנו מקרין למתורגמן אפילו נבניא
אלא פסוק אחד שלא יבא לטעות רק בתחילת ההפטרות
אנו מקרין ג' למתורגמן להודיע כי כן הדין אי לא דקיישינן שיעשה:
ואם היו ש'ששתן של ש'שש פרשיות קורין אחד אחד. קשיאלעל

מה שאנו מתרגמין ויאמר ויאשה אל
העם התקדשו (וישע ג) ויש שם א'
פסוקים עד צעת היא ומקרין אותן
למתרגם שלשמן צידה ו'אע"פ שש
פרשה בסוף שני פסוקים והא שאנו
מתרגמין הפטרות של פסח ועזרת
טפי משאר י"ט לפי שהן מדברות
בגם היום כ"ע לפרסם הגם וכן
במתן תורה כדי לפרסם הגם:
אבל אינו פורם על שמוע. ואפילו
לרבי יהודה דמכשיר ליה

במגילה לעיל (דף יט: ע) (א) הכא מודה
שלא יוציא אחרים ידי חובתן ברבי
שנקדשה משום דקטן איכא ז'
דרבנן כדפרשיה לעיל לרבנן רבי
יהודה אצל במגילה יש להקל לפי
טעם ונשים היו צפוק להרעו
ולהשמיד לפיכך עשה רבי יהודה
כגדול: **פרוהא**. (ה) ערוס ויפק
פ"ה מתרגמין ערטיילא ופחי וליא
דפחי הוא תרגום של ערוס וכן
פירש רב אלפס דפחי זהו אותו
שנבטו בגדיה קרועין והכי נמי
משמע פרק קמח דמס' קדושין (א)
ואינו עובר לפני התיבה. קשה
מאי איריא קטן אפילו גדול

ובנביא ש'אשה. אם ירצה ולא איכפת לן אם יעשה דלא נפקא מיניה
הוראה: **ואם היו שלשן כו'**. בגמי מפרש היכה משכחת לה לרופין:
מדלגין נבניא. מפרשה לפרשה: ואין מדלגין בסורה. שהשומע
את הקופץ ממקום למקום אין לבו מיושב דלמאעט: ועד כמה הוא

ובנביא שלשה היו שלשתין שלש פרשיות
קורין אחד אחד ימדלגין בנביא ואין מדלגין
בתורה ועד כמה הוא מדלג עד כדי שלא
יפסוק המתורגמן: **גמ'** הני ג' פסוקין כנגד
מיו (ב) * אמר רב אסי כנגד תורה נביאים
וכתובים ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק
אחד ובנביא ג' פסוקים ואם היו שלשתין
שלש פרשיות קורא אחד אחד כגון יכי כה
אמר ה' חנם נמכרתם יכי כה אמר ה' אלהים
מצרים ירד עמי בראשונה יועתה מה לי פה
נאם ה': מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה:
ורמינהו קורא אחרי מות ואך בעשור
והא קא מדלג אמר אביי לא קשיא כאן בכדי
שיפסוק התורגמן וכאן בכדי שלא יפסוק
התורגמן והא עלה קתני מדלגין בנביא ואין
מדלגין בתורה ועד כמה הוא מדלג עד כדי
שלא יפסוק התורגמן מכלל דבתורה כלל
כלל לא אלא אמר אביי לא קשיא כאן
בענין אחד כאן בשתי עניינות והתניא מדלגין
בתורה בענין אחד ובנביא בשני עניינין כאן
וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן תניא אידך
אין מדלגין מנביא לנביא ובנביא של שנים
עשר מדלג ובלבד שלא ידלג מסוף הספר
לתחילתו: **מתני'** המפטיר בנביא הוא
פורם על שמע והוא עובר לפני התיבה
והוא נושא את כפיו ואם היה קטן אביו או
רבו עוברין על ידו קמן קורא בתורה
ומתרגם אבל אינו פורם על שמע ואינו
עובר לפני התיבה ואינו נושא את כפיו
קורא בתורה ויאינו עובר לפני התיבה ואינו
נושא את כפיו וסומא פורם את שמע ומתרגם
רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות
מימיו אינו פורם על שמע: **גמ'** מ"א רב פפא
אמר משום כבוד רבה בר שימי אמר משום
דאתי לאינצווי מאי בינייהו איכא בינייהו
דעביד בחנם תנן ואם היה קטן אביו או רבו
עוברין על ידו אי אמרת משום (ב) נצווי קמן
בר נצווי הוא אלא מאי משום כבוד קמן בר
כבוד הוא אלא איכא כבוד אביו וכבוד רבו
הכא

מסורת הש"ס

(א) [נעילת כ"ג] (ב) ויזמא סח:
טושה"ח (ג) ומוכפי פ"א,
(ד) נכרית כ"ג: (ה) נפ"ד
ה"ו: (ו) ויזמא מוספות
ליתא קן בתרגום אלף
למתרגם על ערוס ויפק פסח
ויפק וכן האמת בתרגום
שלפניה וכן איתא ברש"י
טעיה על פסוק ערוס מ"י
פסח (ח) ולא תנאל מקומו,
(ט) מהרש"ל מוחק זה.

תורה אור השלם

1. כי בה אמר יי חכם
ונפרתם ולא בקפץ
תנאלי: ישיבה ג ב
2. כי בה אמר אדני יי
מגרים ירד עמי
קראשנה לגר שם
ואשור קאפט עשקי:
ישיבה ג ב ד
3. ויקח מה לי פה נאם
כי די לקח עמי חכם
משלי ויקללו נאם יי
ותמרד כל היום שמי
מנאין:
4. ויקרא טו
5. ויקרא כג ו

גליון הש"ס

גמ' א"ח אבי כנגד תורה.
ע"י מ"ר פ"ח:
תוס' ר"ח פי שלא רבי
אבל מדרבנן בראי חייב.
ע"י ר"ח דף ג ע"א מ"ה
ה' ר'
בא"ח אפ"ה סומא שיש
בו תרי מדרבנן. ע"י לעיל
דף ע"ג מוס' ד"ה ו'
יהודה:

הגרות הב"ח

(א) גמ' א' אמית משום
אינצווי קמן: (ב) רש"י
ד"ה פוחח ערוס ויפק
מתרגמין ערטיילא
ופוחח ונמנ' סופרים
מפרש כל שערבין נחלין
הק"ר: וי"צ נראה דרש"י
נא ליבס דהא עסקה דלי
פוחח דהא עיפק כרבי
לחוד קאמר אמתי אלע
טעם כפוי הא צני לית
נמנול בשעם טעם כפוי
דמהאי טעמא כמניין
בתרגילי אית טעם כפוי כיון
שזאת יתק ונתקבלים זו
כדפי להדיא נדף ג' בע"כ
על כן הוה מקבת סופרים
דפוחח דהכל כן כדכיעו
נחלין דהיינו דלחן לו בני
שוקים דה נמי נקרא פוחח
שהו"ק יתק נגמרי שאין לו
אף בני שוקים ומש"ה פי'
רש"י כמניין דלית ביה
משום ולא ירעא כן ערות
דבר דכיון שאין לו כלל בני
שוקים אית ביה איסור
שוקים ערוה אצל בחולין
נמנולו וזית ליה בני
שוקים אע"ג דיתק הוא לית
ביה איסור דלית ערוה
ולא הוה קמניעו ליה מתי
כקטן: (א) תוס' ד"ה אלף
ו'י' במגילה לעיל ע"י ר'
ג' ב' ע"ג בתוס' ג' ב' ע"ג
יהודה: (ד) ד"ה פוחח.
פ"ה ערוס ויפק מתרגמין
ערטיילא ופוחח וליא
דלחח הוא תרגום וי' רב
אלפס דפרוהא וכו' אותו

מוסף רש"י

קורא אחריו מות. שהוא
פחד יום הדין, ופרשה
ראשונה לתורה קאמר
(סוטה ב). **אין עשור**.
פרשת שור או כבד
הקמטה את לאחרי מות
ויכול לגלול מ"ח לשם שבת
שהתרגמן מתרגם מקרא
לאחריו של פרשה אחת
מות, ואין כאן שזות כדי
שיפסק מתרגם ואין כאן
גמלי לגזור וגולל את
התורה (סוטה).

רבנו הננאל
ובנביא ג'. וואם וילישלחן
ג' פרשיות כגון כי בה אמר
ה' חנם נמכרתם וכו', כי בה
אמר ה' מצרים ירד עמי
בראשונה וכו', ועתה מה לי
פה נאם ה'. כגון אלו קורין
אחד אחד. מדלגין בתורה
בענין אחד. כגון אחרי
מות ואך בעשור, אף על פי
שהן מתורגמין זה מהו כיון
שהן ענין אחד מדלגין.
ובנביא מדלגין אפילו
בשתי עניינות. וכאן וכאן
בכדי שלא יפסיק
התורגמן, פי' משעה
שיפסקו עד שירבון הספר
ירגיע בענין שרובו לקרות,
שיעורו שישלים המתרגם
הפסוק מתרגם לא יור.
ואין מדלגין בנביא ובנביא
לנביא. כגון מישיעי
לירמיה וכיוצא בו. ובנביא
של י"ב והוא ספר תרי
עשר, מדלגין מנביא לנביא
כגון אלו ובלבד שלא ידלג
מסוף הספר לתחילתו,
שהוא המפטיר [מתני']
המפטיר בנביא הוא פורם
את שמע והוא עובר לפני
התיבה, אם הוא נושא
את כפיו. מאי טעמא, רב
פפא אמר משום כבוד.
רבא בר שימי אמר משום
אינצווי, כלומר חיישין
דילמא אתא לחימה אני
מפטיר זה פורם על שמע
וכי זה גדול ממני שיקח
שכר, הילכין החקיקה להיות
המפטיר פורם על שמע
עובר לפני התיבה וכו'.
ואם עושין בתבם אין שם
אלא משום כבוד אבל לא
מינצו אלא משום
לשפוט על שמע העובר
לפני התיבה נוטל שכר.
או רבו עוברין על ידו,
ואם היה המפטיר קטן שאינו ראוי ללבוש לפני התיבה ולא לפרוס על שמע אביו
מתי מדרבנן שהוא קטן ופירסם טעם נמי דלאו וכו' וי"צ סומא שיש בו תרתי מדרבנן מוציא שפיר:

נמי אינו עובר לפני התיבה אלא כ'
נתמלא זקנו כדתיא סוף פ"ק לחולין
(דף כד: ושם) נתמלא זקנו ראוי
לעשות שליח כצור וליכר לפני התיבה
אצל צענין אחר לא וי"ל דהתם
מיירי צמעית צבור דמתנן צמעית
(דף נו: דאין מורדין לפני התיבה
אלא ע"פ ורגיל ב) (ומי שנתמלא זקנו)
ומי שמתפול מרובה וכו' דקמני התם
ג' צ' נתמלא זקנו ראוי לעשות אצל
היינו להיות ש"ץ בקציעות אצל
באקראי בעלמא יכול להיות משהביא
צ' שערות ולא כמו שפירש רש"י שם
דפירש דמיירי לתקיעת אסופר
ולהמנות פרנס על הצבור ולהלכות
ולנדות: **ואין** נושא כפיו. משמע
הא אם הביא צ' שערות ישא כפיו
וקשה דהא סוף פ"ק לחולין (דף כד:
ושם) אמר דאין נושא את כפיו עד
שימתלא זקנו ועוד קשה דמשמע
סוף פרק לולב הגזול (מוכה דף גב).
קטן היודע לישא את כפיו חולקין לו
תרומה בגורן ואפילו קטן ממש וי"ל
דהיהא דלולב גדולים ללמוד ולהתחנך
וגדולים עמו והיהא דחולין דבעי
מלו זקן מיירי לישא כפיו מתייר בקציעות
אצל באקראי בעלמא יכול הוא לישא
כפיו שלא נתמלא זקנו ולא לחזוקי
נפשיה צכניה: (וע"ע תוס' יבמות טט:
ד"ה ואלו:) **מי** שא"א ראה מאורות
לא יפירם לא יפירם לא יפירם לא יפירם
ואם היה קטן אביו או רבו עוברין על ידו
אי אמרת משום (ב) נצווי קמן בר נצווי
הוא אלא מאי משום כבוד קמן בר
כבוד הוא אלא איכא כבוד אביו וכבוד רבו
הכא
תרומה בגורן ואפילו קטן ממש וי"ל
דהיהא דלולב גדולים ללמוד ולהתחנך
וגדולים עמו והיהא דחולין דבעי
מלו זקן מיירי לישא כפיו מתייר בקציעות
אצל באקראי בעלמא יכול הוא לישא
כפיו שלא נתמלא זקנו ולא לחזוקי
נפשיה צכניה: (וע"ע תוס' יבמות טט:
ד"ה ואלו:) **מי** שא"א ראה מאורות
לא יפירם לא יפירם לא יפירם לא יפירם
ואם היה קטן אביו או רבו עוברין על ידו
אי אמרת משום (ב) נצווי קמן בר נצווי
הוא אלא מאי משום כבוד קמן בר
כבוד הוא אלא איכא כבוד אביו וכבוד רבו
הכא